

Universitetsprofessor til ogsaa at mene — jeg fik ham ikke til at mene det, men han mente det —, at netop den rette Vej var valgt her. Derfor kom Lovforslaget frem i den Form, hvori det blev fremsat, fremkaldt af Forholdene i det hele, og uden at jeg personlig havde noget særligt Ønske om at gaa den Vej.

Det eneste, jeg maatte modsætte mig og vilde blive ved med at modsætte mig, og det, Venstre hele Tiden har lagt stærkt Vægt paa, som det fremgaar af de af det ærede Medlem Hr. Rytter stillede Ændringsforslag, var at faa taget et Udsnit ud af det foreliggende Straffelovforslag og faa det gennemført. Det er paa det Punkt, at jeg stadig har staaet skarpt imod, og det er heller ikke sket. Efter at Kommissionen havde fremsendt sit Udkast, meddelte man fra Venstres Side i Landstingsudvalget — det er ingen Overraskelse for det ærede Medlem Hr. Rytter, der var i Stand til bogstavelig at referere alt, hvad der var foregaaet i det Udvalg —, at man foretrak Kommissionsudkastet. Skønt jeg anerkender, at dette Udkast i sig selv er udmærket, afviste jeg dog at gaa den Vej, fordi jeg ikke, som man nærmere vil kunne se begrundet i min Tale i Landstinget, vilde gaa med til at give en midlertidig Straffelov, efter at det egentlige Straffelovforslag er fremsat.

Det er det Hovedpunkt, som har skilt Venstre og os andre, i hvert Fald har jeg stadig betragtet det som Hovedpunktet, og paa det Punkt har Venstre ikke sejret. Det ærede Medlem Hr. Rytter og Venstre var i hvert Fald tidligere af den Opfattelse, at der hurtigst muligt burde gives en Lov paa dette Omraade, som ydede Beskyttelse overfor de Personer, her er Tale om.

Der næst var det ærede Medlem Hr. Rytter i sit Ændringsforslag, som i øvrigt var et Straffelovforslag, naaet til at give dette tilbagevirkende Kraft ved § 3 i Ændringsforslaget, det kunde jeg heller ikke gaa med til, og endelig havde Venstres Forslag ogsaa de øvrige Mangler, som det ærede Medlem Hr. Pürschel i Dag var inde paa og i øvrigt tidligere har uddybet, men jeg skal ikke trække Tiden ud med at gentage det; man kan finde dem i Folketingstidende Sp. 3114. Saaledes ligger den Sag, og efter min Opfattelse kan man hverken sige, at det ene eller det andet Grundsyn har sejret.

Det ærede Medlem Hr. Rytter var dernæst inde paa at læse op af „Social-Demokraten“ et Referat — dette Ord er dog i Gaaseøjne — af Sagen om Berning og forskellige Forhold, der stod i Forbindelse der-

med samt med enkelte andre Sædelighedsforbrydere. Jeg kan oprigtig talt ikke bekvemme mig til at anvende lang Tid til alle disse Detailler. En saadan Samling af Misforstaaelser, Perfidier, Overdrivelser og Forvrængninger, en saadan Kæde af Uvidenhed og Unøjagtighed, en saadan Fylde af Mistænkeliggørelse, som der har været fremme i Presser i Løbet af de sidste 3—4 Maaneder, er saa omfattende, at endog det ærede Medlem Hr. Rytters Tale i Dag, som til visse hverken var forstaaende eller villig, blegner fuldkommen ved Siden deraf.

Jeg føler imidlertid ikke Trang til at tage alt dette op. Kun vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rytter, som ogsaa gentog den fuldkommen urigtige Paastand, at Justitsministeren var kendt skyldig i Grundlovsbrud, den Paastand, der kørte rundt i alle Landets Venstreblade og adskillige andre Blade, indtil den blev stoppet ved en Artikel i „Berlingske Tidende“ og en enkelt anden Artikel, at skønt min Tid er meget optaget, vil jeg inderlig gerne, hvis han ønsker det, i „Ugeskrift for Retsvæsen“ tage en virkelig juridisk Diskussion om hele denne Sag og de Fortolkninger, Domstolene har undergivet den. Det staar jeg ved til enhver Tid. Det ærede Medlem er en meget anset Jurist, og jeg er ikke bange for at møde ham dér paa det egentlige juridiske Forum. Her vil jeg ikke staa og forsvare mig mod den fuldkommen urimelige Paastand, at der i Dommen er talt noget om Grundlovsbrud. Det forbavser mig, at det ærede Medlem Hr. Rytter her i Salen vil bruge eller misbruge en Udtalelse af den ene af Advokaterne i Landsret og Højesteret, en fuldkommen usandfærdig Udtalelse, der blev paataalt af Kammeradvokaten begge Steder. Han ved ikke noget om, om den er rigtig. Der var ingen anden til Stede ved den Samtale end den vedkommende Højesteretssagfører og mig, og jeg siger, det er en fuldkommen usandfærdig Udtalelse.

Det ærede Medlem kom ind paa mine Udtalelser i Landstinget om den personlige Retsfrihed som et Retsgode for at give mig Lejlighed til at tage disse Udtalelser tilbage eller berigtige dem. Jeg takker det ærede Medlem for hans Velvillie i den Retning. Hvis jeg havde fundet, at jeg havde sagt noget urigtigt, skulde jeg nok have rettet det af mig selv. Der er ikke nogen som helst Grund til at tro, at det skulde være gaaet op for mig efter den Tale, det ærede Medlem holdt. De Udtalelser, der ikke var ment, saaledes som det ærede Medlem udlagde dem, stod i Forbindelse med Indledningen til den Tale, den ærede Ordfører i Lands-